

ville udstrække Reformen videre, end der egentlig hjemles ved den paagjældende Grundlovsbestemmes Indhold. Denne handler som bekendt kun om Gods, og jeg tror ikke, at man letter Sagens Gjennemførelse ved at føre den videre. Men efter at have gjort denne Bemærkning skal jeg ikke lægge Dølgemaal paa, at jeg i og for sig, naar man i Dvrigt kunde faae Sagen gennemført, ikke skulde have Noget imod, at man udtrakke den til ogsaa at omfatte Kapitaler med den nærmere Begrændsning, som den ærede Forslagsstiller har givet Forslaget i den Henseende. Men naar den ærede Forslagsstiller i Forbindelse hermed i Lovforslagets første Afsnit har gjort Forandringer, i Henseende til Betingelserne for den bundne Eiendoms Overdragelse til fri Eiendom, er jeg ikke blot ikke enig med ham dert, men jeg maa udtale mig bestemt i modsat Retning af den, hvorfor det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds. (L. Nielsen) gjorde sig til Talsmand. Jeg kan tilbølgelig være enig med den ærede Forslagsstiller dert, at der maatte ikke er sørgt saa fuldt, som det maatte anses for ønskeligt, for ikke at træde nogen berettiget Interesse for nær, naar man havde ladet det være nok at indhente Samtykke til Overgangen fra Døvederne for de forskjellige Familier; men det forekommer mig, at den ærede Forslagsstillers Forslag i endnu højere Grad tilfidesætter det pligtmaassige Hensyn til de Interesseredes reelle Krav, naar han nøies med at træde Samtykke fra de tre nærmeste Succesorer, og det er ganske vist, at naar man antager, at disse Fordringer fra hans Side ikke ere fyldestgjørende, saa maatte dette afgive en Grund mod at udvide Forslaget til ogsaa at omfatte Kapitaler. Det vil ikke være vanskeligt at tenke sig saadanne Kombinationer, hvori man, om ikke med Lethed, saa dog med forholdsvis mindre Offre vilde kunne faae et Samtykke fra de tre nærmeste Succesorer til en Forantaltning, der i høj Grad vilde være fræktende for den eller de Personers reelle Interesse, som maatte i Virkeligheden, praktisk eller faktisk, havde den største Udfigt til at komme i Besiddelse af Fideikommissgodset. — Si heller kan jeg tilræde den ærede Forslagsstillers Bestemmelse om, hvor stor en Andel der skal tilfalde Besidderen, som foranlediger, at Godset overgaa til fri Eiendom. Regjeringsforslaget havde tillagt Besidderen 5 pCt. af Taxationssummen; men den ærede Forslagsstiller har i Dvrigt i Overensstemmelse med, hvad der tidligere er blevet vedtaget her i Thinget, forhøjet disse 5 pCt. til 10 pCt. Jeg for mit Vedkommende anser det for urigtigt at tillægge Besidderen en saa stor Andel. Man skal vel lægge Mærke til, at man i det Hele taget har ordnet Sagen paa den Maade, at det saa at sige aldeles ikke er forbundet med nogen Omkostning eller Byrde for Besidderen at faae Fideikommissgodset substitueret med en Fideikommisskapital. Kapitalen bliver indstaaende i

Eiendommen med dens fulde Beløb, rentefrit og afdragsfrit, saa længe Besidderen lever; man letter ham Arrangementet paa enhver mulig Maade, idet Eiendommen skal overdrages til ham uden nogenformelt Gebyrsrættelæggelse, uden nogen Overdragesafgift, uden Gebyr for Thinglæsning og Protokolation, uden Stempelpapir, han skal fremdeles kunne benytte utemplet Papir til de Obligationer, han udsteder, og de skulle ligeledes kunne thinglæses og protokolleres uden mindste Gebyr. Jeg bemærker i Forbigaaende, at det forekommer mig, at man i den Henseende er gaaet noget for vidt; men vist er det, at naar man paa denne Maade letter Sagen for Besidderen og yderligere vil gaa til, saaledes som den ærede Forslagsstiller har foreslaaet, at ordne Forholdet saaledes, at Besidderens Arvinger skulle have Krav paa at faae Kapitalen fremdeles indstaaende i Eiendommen imod overmaade moderate Afdrag uden noget nærmere Samtykke fra den øverste Lejnskontrols, det vil sige Justitsministeriets Side, saa sætter man en overordentlig stor Fristelse for enhver Majoratsbesidder til at tilegne sig 10 pCt. af Eiendommens Værdi paa de øvrige Berettigedes Beføstning. Jeg finder, at man i den Henseende gaar for vidt. — Hvad det Spørgsmaal angaar, som man maatte kunne kalde det mest brændende — i det Mindste har det været det ved de hidtil stedfunde Forhandlinger i dette Thing — nemlig Forholdet til Jæsterne, da lægger jeg ikke Skjul paa, at jeg for mit Vedkommende vel kunde slutte mig til den ærede Forslagsstiller ogsaa i denne Henseende. Hvilken Anskuelse man end ellers i og for sig maatte have om Ordningen af disse Forhold, saa vil man ikke kunne negte, at Forslagsstillers Forslag i den Henseende er korrekt. Jeg har saaledes kun tilbage at gjøre en Bemærkning lige overfor det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, og det er den, at naar han har udtalt, at det skulde være bevist, at Grundlovens § 93 ikke blev fyldestgjort ved et Lovforslag, som kun aabnede Udgang til, at Fideikommissgodser kunde overgaa til fri Eiendom, idet det skulde være bevist, at Meningen eller i alt Fald Anden, som det ærede Medlem, sagde, i denne Grundlovsbestemmelse var den, at Fideikommissgodserne skulde overgaa til fri Eiendom, saa har jeg ikke hørt eller set noget Bævis herfor. Det forekommer mig, at Ordene i § 93 i den Henseende ere temmelig tydelige, men netop tydelige i den modsatte Retning af den, som det ærede Medlem vilde gjøre gjældende. Ordene ere som bekendt de, at „det skal ved Lov nærmere ordnes, hvorledes de nu bestaaende Fideikommissgodser kunne overgaa til fri Eiendom“.

Frederiksen. Man har spurgt mig, hvorfor jeg har indbragt dette Forslag, og det ærede Medlem for Sjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nime-